

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 września 2023 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi zasądził od Sądu (...) na rzecz A. G. kwotę 15.534,27 złotych tytułem wynagrodzenia za pracę z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 5 września 2023 roku do dnia zapłaty.

Powyższe rozstrzygnięcie zapadło na podstawie następujących ustaleń:

Postanowieniem z dnia 8 kwietnia 2015 roku Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej powołał A. G. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu (...). W dniu 15 kwietnia 2015 roku powódce został wręczony akt powołania na stanowisko sędziego.

Powódka od dnia 1 listopada 2020 roku orzeka w (...) Wydziale Cywilnym Sądu (...) oraz pełni funkcję przewodniczącej tego wydziału.

Prezes Głównego Urzędu Statystycznego w komunikacie z dnia 11 sierpnia 2020 roku, ogłosił, że przeciętne wynagrodzenie w drugim kwartale 2020 roku wyniosło 5.024,48 złotych zwiększone o kwotę 26 złotych, łącznie - 5050,48 złotych. Przeciętne wynagrodzenie w drugim kwartale 2021 roku, zgodnie z komunikatem Prezesa GUS z 20 sierpnia 2021 roku wyniosło 5.504,52 złotych.

W 2022 roku (stanowiącym siódmy rok pracy na stanowisku sędziego) Sąd (...) wypłacił powódce wynagrodzenie w następujących kwotach:

- styczeń 2022 roku – 14.371,47 złotych:
 - 10.949,54 złotych wynagrodzenia zasadniczego;
 - 1.768,00 złotych dodatku funkcyjnego;
 - 1.643,93 złotych dodatku za wieloletnią pracę;
- luty 2022 roku – 14.371,47 złotych:
 - 10.949,54 złotych wynagrodzenia zasadniczego;
 - 1.768,00 złotych dodatku funkcyjnego;
 - 1.643,93 złotych dodatku za wieloletnią pracę;
- marzec 2022 roku – 14.371,47 złotych:
 - 10.949,54 złotych wynagrodzenia zasadniczego;
 - 1.768,00 złotych dodatku funkcyjnego;
 - 1.643,93 złotych dodatku za wieloletnią pracę;
- kwiecień 2022 roku – 14.371,47 złotych:
 - 10.949,54 złotych wynagrodzenia zasadniczego;
 - 1.768,00 złotych dodatku funkcyjnego;
 - 1.643,93 złotych dodatku za wieloletnią pracę;

- maj 2022 roku – 14.371,47 złotych:
 - 10.949,54 złotych wynagrodzenia zasadniczego;
 - 1.768,00 złotych dodatku funkcyjnego;
 - 1.643,93 złotych dodatku za wieloletnią pracę;
- czerwiec 2022 roku – 14.371,47 złotych:
 - 10.949,54 złotych wynagrodzenia zasadniczego;
 - 1.768,00 złotych dodatku funkcyjnego;
 - 1.643,93 złotych dodatku za wieloletnią pracę;
- lipiec 2022 roku – 14.371,47 złotych:
 - 10.949,54 złotych wynagrodzenia zasadniczego;
 - 1.768,00 złotych dodatku funkcyjnego;
 - 1.643,93 złotych dodatku za wieloletnią pracę;
- sierpień 2022 roku – 14.371,47 złotych:
 - 10.949,54 złotych wynagrodzenia zasadniczego;
 - 1.768,00 złotych dodatku funkcyjnego;
 - 1.643,93 złotych dodatku za wieloletnią pracę;
- wrzesień 2022 roku – 14.371,47 złotych:
 - 10.949,54 złotych wynagrodzenia zasadniczego;
 - 1.768,00 złotych dodatku funkcyjnego;
 - 1.643,93 złotych dodatku za wieloletnią pracę;
- październik 2022 roku – 14.481,07 złotych:
 - 10.949,54 złotych wynagrodzenia zasadniczego;
 - 1.768,00 złotych dodatku funkcyjnego;
 - 1.753,53 złotych dodatku za wieloletnią pracę;
- listopad 2022 roku – 14.481,07 złotych:
 - 10.949,54 złotych wynagrodzenia zasadniczego;
 - 1.768,00 złotych dodatku funkcyjnego;
 - 1.753,53 złotych dodatku za wieloletnią pracę;
- grudzień 2022 roku – 14.481,07 złotych:

10.949,54 złotych wynagrodzenia zasadniczego;

1.768,00 złotych dodatku funkcyjnego;

1.1753,53 złotych dodatku za wieloletnią pracę.

Powyższy stan faktyczny Sąd (...) instancji uznał za niesporny między stronami, wskazując, że spór w niniejszej sprawie skupiał się na odmiennej ocenie prawnej ingerencji ustawodawcy w ustanowiony w art. 91 § 1c ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych mechanizm kształtowania wynagrodzeń sędziów za pomocą ustaw okołobudżetowych.

Na podstawie tak dokonanych ustaleń Sąd Rejonowy uznał, że powództwo podlegało uwzględnieniu w całości, wskazując, że w myśl art. 91 § 1c ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 217, zwanej dalej u.s.p.) podstawę ustalenia wynagrodzenia zasadniczego sędziego w danym roku stanowi przeciętne wynagrodzenie w drugim kwartale roku poprzedniego, ogłoszone w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie art. 20 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Przytoczony przepis obowiązywał w okresie, którego dotyczy pozew – nie został uchylony ani zmieniony.

Dalej Sąd meriti wskazał, że zgodnie z komunikatem Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego przeciętne wynagrodzenie w drugim kwartale 2021 roku wynosiło 5.504,52 złotych, zaś pozwany w 2022 roku naliczył i wypłacił powódce wynagrodzenie za pracę w oparciu o odrębne regulacje, tj. art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 2021 r. o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2022 (Dz. U. poz. 2445 z późn. zm., dalej zwanej ustawą okołobudżetową na 2022 rok), zgodnie z którym „w roku 2022 podstawę ustalenia wynagrodzenia zasadniczego sędziego, o której mowa w art. 91 § 1c u.s.p. stanowi przeciętne wynagrodzenie w drugim kwartale 2020 roku ogłoszone w komunikacie Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego”; podstawa ta, stosownie do dyspozycji ust. 2 wskazanego przepisu, uległa zwiększeniu o kwotę 26 zł, wynosząc 5 050,48 zł (5 024,48 zł przeciętnego wynagrodzenia w drugim kwartale 2020 roku + 26 zł); w konsekwencji podstawa wymiaru wynagrodzenia pozostawała o 454,04 zł niższa od podstawy ustalonej w oparciu o przytoczoną wcześniej regulację z art. 91 § 1c u.s.p.

W tym miejscu Sąd a quo podkreślił, że przepisy u.s.p. dotyczące treści stosunku pracy sędziów, w tym prawa do ich wynagrodzenia, nie stanowią wyłącznie jednej z wielu obowiązujących w polskim porządku prawnym pragmatyk pracowniczych; mają one bowiem charakter ustrojowy i w kompletny sposób wypełniają treścią normy rangi konstytucyjnej, w szczególności art. 178 ust. 2 Konstytucji RP, który stanowi, że sędziom zapewnia się warunki pracy i wynagrodzenie odpowiadające godności urzędu oraz zakresowi ich obowiązków; przepisy u.s.p. dotyczące sposobu ustalania wysokości wynagrodzenia sędziego opierają się na obiektywnym i wymiernym mierniku w postaci przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej w drugim kwartale roku poprzedzającego, będąc tym samym pozbawionymi uznaniowości i zależności względem władzy ustawodawczej i wykonawczej; wobec tego dokonywanie przez ustawodawcę ingerencji w tę sferę musi skłaniać do refleksji natury konstytucyjnej.

Z przywołanego przepisu – zdaniem Sądu (...) instancji - wynikają dwie kluczowe dla niniejszej sprawy zasady, tj. zasada niezawisłości sędziowskiej oraz zasada zapewnienia sędziemu wynagrodzenia odpowiadającego godności urzędu oraz zakresowi pełnionych przez sędziego obowiązków; co szczególnie istotne, Konstytucja kreuje taką gwarancję wyłącznie w odniesieniu do sędziów; umiejscowienie ww. zasad w ramach jednego przepisu jest nieprzypadkowe, warunkiem bowiem niezawisłości sędziowskiej (zdolności do niezawisłego orzekania) jest zapewnienie sędziemu wynagrodzenia, które jest adekwatne do godności piastowanego urzędu, a także odpowiadające zakresowi jego obowiązków; celem takiego rozwiązania jest zmniejszenie szansy na to, aby sędzia był skłonny ulegać naciskom bądź propozycjom korupcyjnym; zapewnienie sędziom odpowiedniego poziomu wynagrodzenia jest warunkiem właściwego działania wymiaru sprawiedliwości.

Na potwierdzenie powyższej tezy Sąd meriti powołał wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 4 października 2000 r., K 8/00, (opubl. OTK 2000/6/189.)

W ocenie Sądu Rejonowego - analiza powyższego prowadzi do konkluzji, że powinnością władzy ustawodawczej oraz władzy wykonawczej jest stworzenie takiego mechanizmu wynagradzania sędziów, który uwolniłby sędziów od niepewności co do wysokości ich przyszłych dochodów i eliminowałby jakiegokolwiek manipulacje kierowane w ich stronę.

Sąd a quo podkreślił, iż Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie K 1/12 (OTK-A 2012, nr 11, poz. 134), odnosząc się do problemu zamrożenia waloryzacji wynagrodzeń sędziów, zaakcentował, że sędziowie są jedyną grupą zawodową w Polsce, której Konstytucja gwarantuje prawo do wynagrodzenia odpowiadającego godności urzędu oraz zakresowi ich obowiązków; norma ta stanowi szczególną gwarancję ochrony wynagrodzeń sędziowskich na poziomie konstytucyjnym, co ogranicza dopuszczalność ingerencji ustawodawcy w system ich kształtowania; art. 178 ust. 2 Konstytucji jest przy tym nie tyle gwarancją wynagrodzenia sędziego jako *sui generis* pracownika, ile elementem ustroju sądownictwa – istotną materialną gwarancją niezawisłości sędziego; nie jest bowiem przypadkiem, że unormowanie to znajduje się w bezpośrednim sąsiedztwie postanowienia ustanawiającego zasadę niezawisłości sędziów (art. 178 ust. 1 Konstytucji).

Najważniejszym aspektem wynagrodzenia godnego urzędu sędziego jest – zdaniem Sądu (...) instancji - by sposób ustalania jego wysokości był oparty na obiektywnych, wymiernych przesłankach i działał z mocy samej ustawy - niejako "automatycznie", bez potrzeby podejmowania w tej sprawie ocennych decyzji, które mogłyby być instrumentem nacisku na sędziów; istotna jest, oczywiście, także sama wysokość wynagrodzenia, które powinno zapewniać bezpieczeństwo finansowe sędziemu i jego rodzinie, rekompensować rygorystyczne ograniczenia w podejmowaniu innej działalności zarobkowej oraz sprzyjać budowaniu prestiżu urzędu sędziego; zdaniem Trybunału, wynagrodzenie to powinno być znacząco wyższe od przeciętnego wynagrodzenia w kraju; spełniający powyższe założenia, zobjektywizowany mechanizm kształtowania wynagrodzeń sędziowskich zaczął funkcjonować w 2009 r., w wyniku porozumienia przedstawicieli wszystkich trzech władz, pod auspicjami Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, a stosowne regulacje znalazły się w u.s.p., u.S.N., ustawie z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643, z późn. zm.) oraz ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. - Prawo o ustroju sądów wojskowych (Dz. U. z 2012 r. poz. 952, z późn. zm.); system wynagradzania wszystkich sędziów oparty jest na takich samych zasadach i został wyodrębniony z systemu wynagrodzeń pozostałych pracowników sfery budżetowej; wysokość wynagrodzenia sędziego zależy w nim od następujących obiektywnych przesłanek: zajmowanego stanowiska, stażu pracy (łącznie oraz na danym stanowisku sędziowskim) oraz pełnionych w sądownictwie funkcji; system ten nie zawiera żadnych elementów uznaniowych, w rodzaju nagród lub premii, które mogłyby być uzależnione od oceny wyników czy jakości pracy sędziego i stanowić instrument wpływu na niego; mechanizm ustalania wynagrodzeń sędziów został uregulowany w art. 91 § 1c u.s.p. i w art. 42 § 2 u.S.N. - kształtuje on wynagrodzenie sędziego jako iloczyn ustawowo określonego mnożnika (wynoszącego dla sędziów sądów powszechnych i sędziów sądów administracyjnych - zależnie od zajmowanego stanowiska - od 2,05 do 3,23, a dla sędziów Sądu Najwyższego i Naczelnego Sądu Administracyjnego - 4,13 w stawce podstawowej albo 4,75 w stawce awansowej) oraz mnożnej - podstawy wynagrodzenia zasadniczego w danym roku, którą stanowi wynagrodzenie w II kwartale, ogłaszane komunikatem Prezesa GUS w Monitorze Polskim; takie powiązanie wynagrodzeń sędziów z przeciętnym wynagrodzeniem (w miejsce wcześniejszego odniesienia do przeciętnego wynagrodzenia w sferze budżetowej) - chroni je przed związanym z inflacją spadkiem siły nabywczej, dzięki mechanizmowi swoistej samoczynnej podwyżki wynagrodzenia zasadniczego i dodatków funkcyjnych - gwarantując, że wynagrodzenia sędziów będą zmieniały się *in plus* w wypadku dobrej kondycji gospodarki narodowej; zarazem, w razie pogorszenia koniunktury gospodarczej i obniżenia przeciętnego wynagrodzenia w gospodarce narodowej, ustawodawca przewidział, że wynagrodzenia sędziów mają pozostawać na tym samym poziomie (art. 91 § 1d u.s.p. oraz art. 42 § 3 u.S.N.); mechanizm ten jest reakcją na dezyderat sejmowej Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka z 23 lipca 2008 r. i elementem zmian systemowych prowadzących do wykonania art. 178 ust. 2 Konstytucji, a jego celem jest odniesienie zasad kształtowania wynagrodzeń sędziów do obiektywnego wskaźnika i uniezależnienie tego procesu od ingerencji władz wykonawczej i ustawodawczej.

Dalej Sąd meriti podniósł, za Trybunałem Konstytucyjnym, że najważniejszym aspektem wynagrodzenia godnego urzędu sędziego jest, by sposób ustalania jego wysokości był oparty na obiektywnych, wymiernych przesłankach i działał z mocy samej ustawy – niejako „automatycznie” bez potrzeby podejmowania w tej sprawie ocennych decyzji, które mogłyby być instrumentem nacisku na sędziów; w omawianym orzeczeniu sformułowano następujące „warunki brzegowe” wynagrodzenia odpowiadającego godności urzędu sędziego i zakresowi jego obowiązków, stanowiące pewną granicę zakresu ich kształtowania przez ustawodawcę, po przekroczeniu której działania legislacyjne należy uznać za sprzeczne z Konstytucją:

1. Wynagrodzenia sędziów powinny być kształtowane w sposób wykluczający jakąkolwiek uznaniowość - zarówno wobec całej tej grupy zawodowej - ze strony władzy wykonawczej, jak i w odniesieniu do poszczególnych sędziów, co do których niedopuszczalne jest uzależnianie jego wysokości od indywidualnej oceny ich pracy.
2. Wysokość wynagrodzenia sędziego, w tym rozpoczynającego karierę w zawodzie sędziowskim sędziego sądu rejonowego, powinna znacząco przewyższać wysokość przeciętne wynagrodzenia w sferze budżetowej.
3. Wynagrodzenia sędziów powinny w dłuższym okresie czasu wykazywać tendencję wzrostową nie mniejszą niż przeciętne wynagrodzenie w sferze budżetowej.
4. W trudnej sytuacji budżetu państwa wynagrodzenia sędziów powinny być bardziej - niż wynagrodzenia wszystkich innych funkcjonariuszy i pracowników sfery budżetowej - chronione przed nadmiernie niekorzystnymi zmianami.
5. Niedopuszczalne jest obniżenie w drodze normatywnej nominalnej wysokości wynagrodzenia sędziów, z wyjątkiem sytuacji, o której stanowi art. 216 ust. 5 Konstytucji (przekroczenia konstytucyjnego limitu zadłużenia).

Sąd a quo dalej wywiódł za Trybunałem Konstytucyjnym, że powinnością dwóch pierwszych władz (ustawodawczej i wykonawczej) wynikającą z art. 178 ust. 2 Konstytucji jest stworzenie takiego mechanizmu wynagradzania sędziów, który uwolniłby ich od niepewności co do wysokości ich przyszłych dochodów i uniemożliwiłaby jakiegokolwiek manipulacje w stosunku do nich; mechanizm ten powinien być stabilny i - bez zaistnienia szczególnie ważnych, konstytucyjnie legitymowanych przyczyn nie wolno zakłócać jego funkcjonowania; dalej Trybunał stwierdził, iż Trybunał Konstytucyjny uznał zakwestionowaną regulację - polegającą na jednorocznym "zamrożeniu" wynagrodzeń sędziów - za zgodną z Konstytucją, stwierdza jednak, że uznanie konstytucyjności tego rozwiązania wynika z jego incydentalnego charakteru oraz z uwzględnienia trudnej sytuacji finansowej państwa, zagrażającej równowadze budżetowej, stanowiącej wartość konstytucyjną konkurencyjną wobec wartości określonych w art. 178 Konstytucji; podkreśla przy tym, że art. 178 ust. 2 w związku z art. 1 Konstytucji wyznacza w kwestii wynagrodzeń sędziowskich granice, których ustawodawca przekroczyć nie może, a gdyby je przekroczył, Trybunał Konstytucyjny nie mógłby tego zaakceptować; ustawodawca, statuując w art. 178 ust. 2 Konstytucji - w bezpośrednim sąsiedztwie postanowień wyrażających zasadę niezawisłości sędziowskiej - obowiązek zapewnienia sędziom warunków pracy i wynagrodzenia odpowiadających godności urzędu oraz zakresowi ich obowiązków, uznał, że te odpowiednie warunki i wynagrodzenie są konieczne do prawidłowego wypełniania ich funkcji - wymierzania sprawiedliwości (orzekania); ich celem nie jest ochrona indywidualnych interesów osób sprawujących urząd sędziego, lecz zapewnienie prawidłowego działania władzy sądowniczej, które jest koniecznym warunkiem urzeczywistnienia rządów prawa; i chociaż z art. 178 ust. 2 Konstytucji nie można wyprowadzać praw podmiotowych sędziów do wynagrodzenia w określonej wysokości ani szczegółowych rozwiązań prawnych dotyczących ich wynagrodzeń, to - ze względu na istniejący charakter i specyficzne funkcje - można na jego podstawie wyznaczyć nieprzekraczalne granice dla władz ustawodawczej i wykonawczej, decydujących o sposobie wynagradzania sędziów; te granice, czy też "warunki brzegowe" wynagrodzenia odpowiadającego godności urzędu sędziego i zakresowi jego obowiązków określa od wielu lat w swym orzecznictwie Trybunał Konstytucyjny, który w obecnym składzie w pełni akceptuje tę linię orzeczniczą.

Jednocześnie Sąd Rejonowy wskazał za Trybunałem Konstytucyjnym, że „zamrożenie” wynagrodzeń sędziowskich może być tolerowane tylko wyjątkowo, ze względu na inne wartości konstytucyjne, w szczególności ze względu na trudności budżetowe państwa, jeżeli występuje w kontekście szerszego programu oszczędnościowego; nie może

w żadnym wypadku stać się ono systematyczną praktyką; tymczasem w ocenie Sądu (...) instancji działania ustawodawcy, w oparciu o które pozwany kształtował wysokość wynagrodzenia powódki w 2022 roku, nie miały charakter wyjątkowego (analogiczna sytuacja miała miejsce rok wcześniej i rok później), nie znajdowały uzasadnienia w trudnej sytuacji budżetowej, a w okresie tym nie projektowano i nie wdrażano jakiegokolwiek programu oszczędnościowego.

W ocenie Sądu a quo przepisy ustawy o budżecie, w oparciu o które pozwany naliczył i wypłacił powódce wynagrodzenie za poszczególne miesiące 2022 roku, w oczywisty sposób naruszają wymienione nieprzekraczalne „warunki brzegowe” sformułowane przez TK.

Sąd Rejonowy wskazał, że:

1. po pierwsze, przyjęta przez ustawodawcę podstawa wymiaru ma charakter w pełni uznaniowy, albowiem nie opiera się na powiązaniu jej z przeciętnym wynagrodzeniem; zastosowany przez ustawodawcę mechanizm stwarza jedynie pozór takiego powiązania, przyjmując za punkt wyjścia kwotę odpowiadającą wartości przeciętnego wynagrodzenia, ale nie w III kwartale roku poprzedzającego (co przewiduje u.s.p.), ale w dowolnie wybranym przez ustawodawcę innym roku – 2021; co więcej, kwota ta podlega zwiększeniu o 26 zł, przy czym próżno szukać uzasadnienia dla przyjęcia właśnie takiej wartości modyfikującej wynagrodzenie przeciętne; równie dobrze ustawodawca mógłby zatem przyjąć za punkt wyjścia wynagrodzenie przeciętne z 2020 roku i zwiększyć je dowolną wartością albo przyjąć wynagrodzenie przeciętne z 2021 roku i zmniejszyć je o określoną kwotę; w każdym z przypadków uzyskałby pożądaną przez siebie wartość, iluzorycznie odwołując się do pojęcia wynagrodzenia przeciętnego; zabiegi te nie zmieniają jednak faktu, że podstawa wymiaru 5 050,48 zł, w oparciu o którą pozwany ustalił wynagrodzenie powódki w 2022 roku ma charakter w pełni arbitralny, oparty na uznaniowości władzy ustawodawczej.

2. po drugie, brak było finansowego uzasadnienia dla zredukowania waloryzacji wynagrodzenia sędziów w 2022 roku; w czasie, gdy w parlamencie procedowana była ustawa o budżecie z 2021 roku, przedstawiciele rządu zapewniali o dobrym stanie finansów publicznych; tłumaczyli tym m.in. zasadność wzrostu uposażeń posłów i senatorów o około 4 500 zł miesięcznie (na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 30 lipca 2021 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie szczegółowych zasad wynagradzania osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe, Dz. U. poz. 1394); ponadto, od 1 grudnia 2021 roku weszło w życie rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z 22 listopada 2021 roku w sprawie szczegółowych zasad wynagradzania osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe (Dz. U. poz. 2164 z późn. zm.), które podwyższyło wynagrodzenie Prezesa Rady Ministrów o 5 870 zł, ministra – o 5 082 zł, zaś wiceministra – o 6 012 zł w stosunku do stanu prawnego sprzed 1 sierpnia 2021 roku; jak wynika z załączonego do pozwu pisma Ministerstwa Finansów z 8 listopada 2022 roku średnie wynagrodzenie miesięczne brutto sekretarza stanu zatrudnionego w ministerstwie finansów wzrosło z kwoty 13 246,46 zł brutto w 2021 roku do kwoty 18 639,23 zł brutto w 2022 roku, a zatem o 40%; w tym czasie wynagrodzenia sędziów wzrosły o 4%; nie sposób także pominąć faktu, że w okresie od 1 stycznia 2020 roku do 18 września 2022 roku nagrody przyznane sekretarzom stanu, dyrektorom biur i dyrektorom departamentów w ministerstwie finansów wyniosły ponad 8 mln zł, zaś dla personelu pomocniczego – 3,6 mln zł, zaś tego rodzaju składniki wynagrodzenia, z uzasadnionych powodów ustrojowych, sędziom nie przysługują.

3. po trzecie, brak było pozafinansowego uzasadnienia dla odstąpienia od ustrojowego mechanizmu waloryzacji wynagrodzeń sędziów; rok 2022 roku, którego dotyczy pozew, był trzecim rokiem od momentu wybuchu pandemii (...)19; zagrożenie z nią związane było już w fazie wygaszania (zakończono zasadniczy etap programu szczepień, nie raportowano codziennych statystyk dotyczących zakażonych) i z pewnością nie stanowiło podstawy do wdrażania programów oszczędnościowych, których – poza wynagrodzeniami sędziów – próżno doszukiwać się wśród ustaw uchwalanych w II połowie 2021 roku; w okresie procesowania omawianych przepisów nieznanymi były też czynniki wynikające z wybuchu wojny na Ukrainie, co miało miejsce 24 lutego 2022 roku; lektura uzasadnienia projektu ustawy o budżecie na 2022 rok w zakresie dotyczącym określenia wynagrodzenia sędziów nie pozwala na zdekodowanie jakichkolwiek motywów, jakimi kierował się ustawodawca, zamrażając wynagrodzenia sędziów na kolejny rok;

dowodzi to pełnej uznaniowości tego rodzaju działań i uzasadnia tezę o naruszeniu standardu konstytucyjnego, wyczerpująco wyjaśnionego w motywach rozstrzygnięcia Trybunału Konstytucyjnego w sprawie K 1/12.

Reasumując, w przypadku analizowanej wyżej, arbitralnej i uznaniowej ingerencji w zasady wynagradzania sędziów doszło – zdaniem Sądu (...) instancji - do przekroczenia części ze wskazanych wyżej warunków brzegowych, które spełniane muszą być łącznie; w konsekwencji, wobec naruszenia przez wprowadzoną regulację art. 2, 32 ust. 1 i 2 oraz 178 ust. 2 Konstytucji sąd odmówił zastosowania art. 8 ust. 1 ustawy o budżecie na 2022 r., stosując w to miejsce art. 91 § 1c u.s.p.

Dodatkowo Sąd meriti zważył, iż zasada pierwszeństwa prawodawstwa unijnego nakłada na sądy obowiązek dokonywania oceny zgodności prawa krajowego z prawem unijnym i w razie stwierdzenia jego sprzeczności, odmowy zastosowania przepisu prawa państwa członkowskiego; Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dalej jako (...)) w swoim orzecznictwie konsekwentnie podkreśla, że w przypadku przepisów krajowych państw członkowskich, prawo traktatowe oraz wydawane na jego podstawie akty pochodnego prawa unijnego wywołują skutek polegający na tym, że normy unijne (od momentu wejścia w życie) automatycznie wykluczają stosowanie jakichkolwiek niezgodnych z nimi norm prawa krajowego.

W ocenie Sądu a quo przepisy art. 8 ust. 1 ustawy o budżecie z 2022 r. oraz art. 12 ust. 1 ustawy o budżecie z 2021 r. nie powinny znaleźć zastosowania w niniejszej sprawie z powodu ich niezgodności z art. 19 ust. 1 akapit drugi Traktatu o Unii Europejskiej z dnia 7 lutego 1992 r. (dalej jako (...)) oraz z art. 47 akapit drugi Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej (dalej jako (...)); przepis art. 19 ust. 1 akapit drugi (...) kreuje obowiązek ustanowienia przez państwa członkowskie "środków" niezbędnych do zapewnienia skutecznej ochrony sądowej. Dla urzeczywistnienia tej ochrony, kluczowe jest zapewnienie obywatelowi dostępu do "niezawisłego" sądu w rozumieniu art. 47 akapit drugi KPP; zdaniem (...) pojęcie niezawisłości oznacza między innymi, że sąd wypełnia swe zadania w pełni autonomicznie, nie podlegając żadnej hierarchii służbowej ani nie będąc podporządkowanym komukolwiek i nie otrzymując nakazów czy wytycznych z jakiegokolwiek źródła, oraz że jest on w ten sposób chroniony przed ingerencją i naciskami zewnętrznymi mogącymi zagrozić niezależności osądu jego członków i wpływać na ich rozstrzygnięcia (zob. podobnie wyroki: z dnia 19 września 2006 r., W., C 506/04, EU:C:2006:587, pkt 51; a także z dnia 16 lutego 2017 r., M. P., C 503/15, EU:C:2017:126, pkt 37 i przytoczone tam orzecznictwo); (...) wskazuje przy tym, że nieodłączną gwarancją niezawisłości sędziowskiej stanowi (obok nieusuwalności sędziów) poziom wynagrodzenia odpowiadający wadze wykonywanych przez nich zadań (zob. wyroki: z dnia 19. września 2006 r., C-506/04, pkt 51; z dnia 27 lutego 2018 r., C-64/16, pkt 45; z dnia 24 czerwca 2019 r., C-619/18, (...):EU:C:2019:531, pkt 75; opinia (...) z dnia 30 kwietnia 2019 r., 1/17, pkt 202).

Dalej Sąd Rejonowy przytoczył wyrok (...) z dnia 27 lutego 2018 r., w którym stwierdzono, że art. 19 ust. 1 akapit drugi (...) należy interpretować w ten sposób, że zasada niezawisłości sędziowskiej nie stoi na przeszkodzie stanowieniu wobec członków T. de C. (Trybunału Obrachunkowego) ogólnych przepisów o obniżeniu wynagrodzeń, takich jak przepisy, których dotyczy sprawa w postępowaniu ogólnym, związanych z wymogami zlikwidowania nadmiernego deficytu budżetowego oraz z programem pomocy finansowej Unii, ale w tym przypadku (w przeciwieństwie do będącego przedmiotem analizy w niniejszej sprawie) regulacje obniżające wynagrodzenia objęły nie tylko członków trybunału obrachunkowego, ale szerzej - różne osoby zajmujące funkcje publiczne i osoby wykonujące zadania w sektorze publicznym, w tym przedstawiciele władzy wykonawczej i sędziowskiej (teza 48); jak wskazał TS nie można zatem rzeczowych przepisów postrzegać w ten sposób, że zostały ustanowione konkretnie wobec członków T. de C. - przeciwnie, mają one charakter przepisów ogólnych mających spowodować, że wszyscy członkowie krajowej służby publicznej będą mieć udział w oszczędnościach podyktowanych wymogami zmniejszenia nadmiernego deficytu budżetu państwa portugalskiego, jednakże w realiach naszego państwa mamy do czynienia z sytuacją zgoła odmienną; obniżenie podstawy ustalania wynagrodzenia sędziów (de facto pozbawienie tej szczególnej ekspektatywy przysługującej wg ustawy sędziom), dokonane w kontekście roszczenia powódki, miało charakter wybiórczy, dotycząc wyłącznie jednej grupy zawodowej to jest sędziów (a także prokuratorów i pracowników, których wysokość wynagrodzenia jest relacjonowana do wynagrodzeń wspomnianych przedstawicieli wymiaru

sprawiedliwości); przyjmując różne kryteria podziału ponownie należy wskazać, iż ograniczenia takie nie dotknęły innych grup zawodowych, grup społecznych czy przedstawicieli władzy wykonawczej i ustawodawczej.

W ocenie Sądu (...) instancji zamrożenie wynagrodzeń sędziowskich mocą art. 8 ust. 1 ustawy o budżecie z 2022 r. oraz art. 12 ust. 1 ustawy o budżecie z 2021 r. nie spełnia standardów wynikających z ww. wyroku (...), ergo uchybia zasadzie niezawisłości sędziowskiej, o której mowa w art. 47 KPP i art. 19 ust. 1 akapit drugi (...).

Mając na uwadze powyższe zasadnym było zasądzenie na rzecz powódki różnicy pomiędzy wynagrodzeniem wypłaconym przez pracodawcę a wynagrodzeniem, które było należne przy uwzględnieniu podstawy wymiaru na poziomie 5.504,52 zł.

Wadliwy mechanizm waloryzacji rzutował – zdaniem Sądu a quo - w takim samym stopniu na każdy ze składników wynagrodzenia, do których powódka nabyła prawo w 2022 roku. Wobec tego Sąd ten zasądził na rzecz powódki wynagrodzenie zasadnicze oraz dodatek stażowy oraz funkcyjny w łącznej kwocie 15.534,27 złotych. Pozwany nie kwestionował wysokości dochodzonych roszczeń.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p. – zgodnie z żądaniem powódki.

Strona pozwana złożyła apelację od powyższego wyroku, zaskarżając go w całości.

Skarżonemu rozstrzygnięciu zarzuciła:

1. naruszenie prawa procesowego – art.188 pkt 1 i art.193 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zw. z art.3 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym, a to poprzez zaniechanie skierowania do Trybunału Konstytucyjnego pytania prawnego w trybie art.193 Konstytucji RP w zw. z art.3 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 roku o Trybunale Konstytucyjnym w kwestii zbadania zgodności z Konstytucją RP przepisu ustawy stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia w sprawie, w sytuacji, gdy w razie powzięcia wątpliwości sąd orzekający był do takiego działania zobowiązany;
2. naruszenie prawa procesowego polegające na samodzielnym dokonaniu wykładni prawa, w sytuacji gdy w omawianej sprawie jedyne kompetencje do dokonania takiej wykładni posiada trybunał Konstytucyjny;
3. naruszenie prawa materialnego – art.8 ust.2 Konstytucji RP przez uznanie, że sąd powszechny jest uprawniony do badania zgodności ustaw z Konstytucją, a w konsekwencji do zajmowania stanowiska w kwestii ich zgodności lub niezgodności z ustawą zasadniczą ze skutkiem w postaci niezastosowania takiego przepisu, jak w rozpoznawanej sprawie;
4. naruszenie prawa materialnego – art.178 ust.1 Konstytucji RP poprzez błędną wykładnię, której skutkiem jest uznanie, że Sąd (...) instancji może podjąć samodzielną decyzję po uznaniu za niekonstytucyjny przepisu ustawy, podczas gdy w niniejszej sprawie sąd miał obowiązek skierować w razie wątpliwości wnioski do TK o zbadanie zgodności przepisu ustawy o budżecie z Konstytucją.

Podnosząc powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, względnie wyłącznie z ostrożności procesowej, o uchylenie wyroku i oddalenie powództwa oraz o zasądzenie kosztów postępowania za obie instancje, w tym ewentualnych kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna i podlega oddaleniu.

Jakkolwiek w orzecznictwie i literaturze wypowiedane są tezy, że sądy i inne organy stosowania prawa nie mają kompetencji do orzekania o niekonstytucyjności przepisu ustawy i odmowy jego stosowania (przede wszystkim wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 31 stycznia 2001 r., P 4/99, OTK 2001 nr 1, poz. 5, a także przykładowo wyroki

Sądu Najwyższego z dnia 30 października 2002 r., V CKN 1456/00, LEX nr 57237; z dnia 16 kwietnia 2004 r., (...) CK 291/03, OSNC 2005 nr 4, poz. 71; Rzeczpospolita 2005 nr 5, s. 4, z glosą K. Grzesiowskiego; Gdańskie Studia Prawnicze-Przegląd Orzecznictwa 2005 nr 4, poz. 22, z glosą M. Jasińskiego; z dnia 24 listopada 2015 r., II CSK 517/14, LEX nr 1940564; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2019 r., II UK 158/18, LEX nr 2671074 oraz po pewnych wahaniach postanowienie z dnia 9 października 2020 r., III CZP 95/19, LEX nr 3066660; w literaturze przykładowo L. Bosek: Bezprawie legislacyjne, Wyd. II, Warszawa 2021), to jednak w świetle nowszych poglądów prezentowanych w orzecznictwie oraz doktrynie, odnoszących się do problematyki będącej przedmiotem zaskarżenia możliwość odmowy zastosowania przez sąd przepisu ustawy, który uznał za niezgodny z Konstytucją RP, jest dopuszczalna (pod pewnymi warunkami).

Kompetencję orzekania o niekonstytucyjności oznaczonego przepisu ustawy ma wyłącznie Trybunał Konstytucyjny i tylko on może rozważać usunięcie z systemu prawnego przepisów sprzecznych z ustawą zasadniczą (art. 188 pkt 1 Konstytucji RP), jednakże orzekanie o zgodności ustaw z Konstytucją (art. 188 pkt 1 ustawy zasadniczej), co niewątpliwie należy do wyłącznej kompetencji Trybunału Konstytucyjnego, nie jest tożsame z oceną konstytucyjności przepisu mającego zastosowanie w konkretnej sprawie rozstrzyganej przez sąd. Sąd jest obowiązany do oceny konstytucyjności przepisu ustawy w ramach ustalania, który przepis obowiązującego prawa będzie zastosowany do rozstrzygnięcia danego stanu faktycznego w indywidualnej sprawie. Odmowa zastosowania przepisu ustawy uznanego przez sąd za sprzeczny z Konstytucją nie narusza zatem kompetencji Trybunału Konstytucyjnego i nie ma bezpośredniego związku z tymi kompetencjami. Uznanie, że sądy powszechne nie są uprawnione do badania zgodności ustaw z Konstytucją, a w konsekwencji do zajmowania stanowiska w kwestii ich zgodności, jak też niezgodności z ustawą zasadniczą, jest wyraźnie sprzeczne z art. 8 ust. 2 Konstytucji RP, który zobowiązuje do bezpośredniego stosowania jej przepisów, przy czym pod pojęciem "stosowanie" należy rozumieć w pierwszym rzędzie sądowe stosowanie prawa (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 sierpnia 2017 r., (...) UK 325/16, uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2001 r., III ZP 12/01, OSNAPiUS 2002 nr 2, poz. 34 oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 1998 r., (...) PKN 90/98, OSNAPiUS 2000 nr 1, poz. 6; z dnia 20 sierpnia 2001 r., III RN 189/00, OSNAPiUS 2002 nr 6, poz. 130; z dnia 8 stycznia 2009 r., I CSK 482/08, LEX nr 491552; z dnia 8 października 2015 r., III KRS 34/12, OSNP 2016 nr 11, poz. 103 oraz z dnia 17 marca 2016 r., III KRS (...), LEX nr 2288953 i powołane w nich orzecznictwo).

Również w doktrynie wyróżniono różne wzorce zachowania sądu w związku ze stwierdzeniem sprzeczności przepisu ustawy z Konstytucją RP. Podnosi się, że decyzja o odmowie zastosowania przepisu ustawy uwarunkowana jest wpływem zaistniałej sprzeczności (nieuzgadnialności) na rozstrzygnięcie konkretnej sprawy, będącej przedmiotem rozpoznania przez sąd. Jeśli konsekwencją zastosowania niezgodnego z Konstytucją RP przepisu ustawy byłoby wydanie niesprawiedliwego rozstrzygnięcia, to sąd - stosownie do stopnia własnego przekonania i realnych możliwości procesowych (zwłaszcza w zakresie możliwości orzeczniczych TK) - podejmie decyzję o: (1) wystąpieniu do TK z pytaniem prawnym co do zgodności przepisu ustawy z Konstytucją, lub (2) o odmowie zastosowania niezgodnego z Konstytucją przepisu ustawy i rozstrzygnięciu sprawy w oparciu o bezpośrednie zastosowanie przepisów Konstytucji. Decyzja sądu zależeć powinna od przekonania składu orzekającego co do: (1) sprzeczności normy ustawowej z normą konstytucyjną, (2) wpływu owej sprzeczności na kształt rozstrzygnięcia w indywidualnym akcie stosowania prawa (M. Gutowski, P. Kardas: Domniemanie konstytucyjności a kompetencje sądów, Palestra 2016 nr 5, s. 44).

Ocena konstytucyjności prawa sprawowana przez sądy w ramach bezpośredniego stosowania Konstytucji służy nie tylko zapewnieniu zgodności orzeczeń z Konstytucją, a w konsekwencji zapewnieniu wydania orzeczenia słusznego, sprawiedliwego i realizującego konstytucyjną aksjologię i wartości, ale także przyspieszeniu postępowania. Pozwala ponadto na badanie konstytucyjności prawa w różnorodnych sprawach, odmiennych okolicznościach faktycznych, co znacznie poszerza zakres oceny konstytucyjności. Trybunał Konstytucyjny bada bowiem zgodność z Konstytucją w sposób abstrakcyjny i w zakresie wniosku, co istotnie zawęża pole działania tego organu. Kontrola rozproszona stwarza także możliwość interpretacji Konstytucji oraz ustaw z uwzględnieniem szerokiego spektrum wiedzy specjalistycznej sądów w poszczególnych działach prawa, a tym samym poszerza perspektywę rozumienia Konstytucji (M. Gutowski, P. Kardas: Wykładnia i stosowanie prawa w procesie opartym na Konstytucji, Warszawa 2017, § 3. Znaczenie Konstytucji dla procesu sądowego stosowania prawa; por. też M. Haczkowska: Zasada bezpośredniego stosowania konstytucji

w działalności orzeczniczej sądów, Przegląd Sejmowy 2005 nr 1; R. Balicki: Bezpośrednie stosowanie konstytucji, Krajowa Rada Sądownictwa 2016 nr 4, s. 13; M. Gutowski, P. Kardas: Sądowa kontrola konstytucyjności prawa. Kilka uwag o kompetencjach sądów powszechnych do bezpośredniego stosowania Konstytucji, Palestra 2016 nr 4, s. 5; E. Maniewska: Pojęcie argumentacji konstytucyjnej i jej ewolucja w orzecznictwie Sądu Najwyższego [w:] Argumentacja konstytucyjna w orzecznictwie sądowym, Studia i Analizy Sądu Najwyższego - Materiały Naukowe, Tom IV, Warszawa 2017, s. 59; W. Sanetra: Bezpośrednie stosowanie Konstytucji RP przez Sąd Najwyższy, Przegląd Sądowy 2017 nr 2, s. 5; P. Tuleja: Wpływ przesłanki funkcjonalnej na sposób rozpoznania pytania prawnego przez Trybunał Konstytucyjny, Przegląd Sądowy 2017 nr 6, s. 7; A. Bodnar: Wykonywanie orzeczeń Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Polsce. Wymiar instytucjonalny, Warszawa 2018, Rozdział VII, pkt 9. Zagrożenia dla niezależności sądownictwa a stosowanie Konwencji przez sądy; P. Mikuli: Doktryna konieczności jako uzasadnienie dla rozproszonej kontroli konstytucyjności ustaw w Polsce, Gdańskie Studia Prawnicze 2018 nr 2, s. 635; J. Podkowik: Sądy wobec niekonstytucyjnych aktów normatywnych u progu trzeciej dekady obowiązywania Konstytucji RP, Przegląd Sądowy 2018 nr 5, s. 5; J. Roszkiewicz: Incydentalna kontrola legalności aktów organów władzy publicznej w procesach dotyczących ochrony dóbr osobistych, Monitor Prawniczy 2019 nr 11, s. 591; P. Polak: Związanie sądu wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego wydanym w nieprawidłowo umocowanym składzie (refleksje na tle wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 20 czerwca 2018 r., sygn. akt V SA/Wa 459/18), Zeszyty Naukowe Sądownictwa Administracyjnego 2020 nr 3, s. 63; P. Radziejewicz: Kryzys konstytucyjny i paradygmatyczna zmiana konstytucji, Państwo i Prawo 2020 nr 10, s. 3; P. Jabłońska: Konstytucyjne podstawy rozproszonej kontroli konstytucyjności prawa, Przegląd Sądowy 2020 nr 11-12, s. 21).

W ocenie Sądu Okręgowego, z uwagi na bezpieczeństwo obrotu prawnego kształtowanego również przez indywidualne akty stosowania prawa, jakimi są orzeczenia sądowe - odmowa zastosowania przepisu ustawy może jednak nastąpić wyłącznie w wypadku, gdy sąd rozpoznający sprawę nie ma wątpliwości co do niezgodności danego przepisu z Konstytucją RP, a sprzeczność ma charakter oczywisty, inaczej mówiąc, gdy zachodzi sytuacja oczywistej niekonstytucyjności przepisu.

Sytuacja taka może zachodzić zwłaszcza wówczas, gdy porównywane przepisy ustawy i Konstytucji RP dotyczą regulacji tej samej materii i są ze sobą sprzeczne, a norma konstytucyjna jest skonkretyzowana w stopniu pozwalającym na jej samoistne zastosowanie, gdy ustawodawca wprowadził regulację identyczną, jak norma objęta już wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego, gdy Trybunał stwierdził niekonstytucyjność określonej normy prawnej zamieszczonej w przepisie tożsamym, który nie podlegał rozpoznaniu przed Trybunałem, gdy sposób rozumienia przepisu ustawy wynika z utrwalonego orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2023 r., (...) 268/22, wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 8 stycznia 2009 r., (...) CSK 482/08; z dnia 17 marca 2016 r., V CSK 377/15, z glosą J.G. F.; (...) in vita. (...) in iure. Księga Jubileuszowa dedykowana Profesorowi J. J., pod red. A. B. i S. C., W. 2018, z glosą M. B.; uchwałę składu siedmiu sędziów Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 16 października 2006 r., I (...) 2/06, oraz wyroki tego Sądu z dnia 24 września 2008 r., (...) OSK (...), oraz z dnia 18 grudnia 2013 r., I (...) 36/13).

Wskazać w tym miejscu należy na wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 8 listopada 2023 roku wydany w sprawie K 1/23, który stwierdza, że art. 8 i art. 9 ustawy z dnia 1 grudnia 2022 r. o szczególnych rozwiązaniach służących realizacji ustawy budżetowej na rok 2023 (Dz.U. poz. 2666, ze zm.) są niezgodne z art. 178 ust. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, zaś art.7 tej ustawy jest niezgodny z art. 195 ust. 2 Konstytucji.

Trybunał Konstytucyjny wprost wskazał w powyższym orzeczeniu, że rozwiązania unormowane w przedmiocie kontroli, czyli art. 7, art. 8 i art. 9 ustawy o budżecie na 2023 r., nie tylko nie są spójne z rozwiązaniami *lex generalis* zawartymi w prawie o ustroju sądów powszechnych, ustawie o Sądzie Najwyższym oraz ustawie o statusie Sędziów TK, ale także nie są nawet spójne z analogicznymi przepisami ustawy o budżecie na 2021 r. i ustawy o budżecie na 2022 r.; oznacza to, że ustawodawca w tej materii kierował się daleko posuniętą uznaniowością, która nie zapewnia sędziom konstytucyjnych gwarancji wysokości ich przyszłych dochodów oraz nie chroni ich przed potencjalnymi manipulacjami ze strony ustawodawcy; wobec tego zasady wynagradzania sędziów uregulowane na

mocy art. 7, art. 8 i art. 9 ustawy o budżecie na 2023 r. nie spełniają warunków brzegowych określonych w orzecznictwie TK.

Powyższy wyrok Trybunału Konstytucyjnego dotyczył wprawdzie ustawy o budżecie na rok 2023, jednakże biorąc pod uwagę, iż w orzeczeniu tym powołano się na zawarte w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 12 grudnia 2012 roku, wydanym w sprawie K 1/12, zasady oceny dopuszczalności zmian zasad kształtowania wynagrodzeń sędziów, a w szczególności konieczność spełnienia „warunków brzegowych” - szczegółowo przywołanych przez Sąd meriti w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku - zajęte stanowisko ma niewątpliwie znaczenie dla oceny zgodności z Konstytucją rozwiązań przyjętych w roku 2022, będących przedmiotem orzekania w niniejszej sprawie.

W świetle powyższych uwag za niezasadne uznać należy zarzuty apelacji wskazujące na naruszenie przez Sąd meriti prawa procesowego – art.188 pkt 1 i art.193 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zw. z art.3 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym.

Sąd rozpoznający przedmiotową sprawę w (...) instancji nie był bowiem zobowiązany do skierowania do Trybunału Konstytucyjnego pytania prawnego w trybie art.193 Konstytucji RP w zw. z art.3 ustawy z dnia 25 czerwca 2015 roku o Trybunale Konstytucyjnym w kwestii zbadania zgodności z Konstytucją RP przepisu ustawy stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie, w sytuacji stwierdzenia oczywistej niezgodności tego przepisu. Sam mógł bowiem – w świetle powyższych rozważań - dokonać takiej wykładni.

Sąd Okręgowy w pełni podziela przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku argumentację w tym zakresie, uznając brak potrzeby ponownego cytowania stanowiska Sądu Rejonowego.

Powyższa teza prowadzi do wniosku, że Sąd (...) instancji – będąc uprawnionym do zbadania zgodności z Konstytucją przepisu, na podstawie którego ustalono wysokość wynagrodzenia powódki w 2022 roku, a w konsekwencji do zajęcia stanowiska w kwestii niezgodności tego przepisu z ustawą zasadniczą ze skutkiem w postaci jego niezastosowania - nie naruszył art.8 ust.2 Konstytucji RP ani art.178 ust.1 Konstytucji RP.

Nie podzielając zatem argumentacji apelanta o niedopuszczalności rozproszonej, konkretnej kontroli konstytucyjności przepisów ustawy będącej przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie, uznać należy, że wniesiony środek odwoławczy jest bezzasadny.

Z tego względu – na podstawie art.385 k.p.c. Sąd Okręgowy apelację oddalił.

SSO Paulina Kuźma